

תלמודו בידו

דף י עמוד א

א] כיצד יש להכין בערב יום טוב את היונים שבדעתו לשוחטן ביום טוב ?

ב] לבית הלל, האם מספיק שיאמר "משובך זה אני נוטל יונים למחר" מבלי להזמין יונים מסויימות, ומדוע ?

ג] מת הנמצא בבית ולו כמה פתחים וכולם סגורים, מה דין כלי המונח בחלל הפתח שמעבר לדלת מתחת למשקוף ?

ד] באופן הנ"ל, מה הדין אם אחר שמת נפתח אחד הפתחים, או שחשב להוציא את המת דרך אחד הפתחים ?

א] בית הלל: עומד בערב יום טוב ליד השוכך ואומר "גוזל זה וזה אני נוטל למחר".
בית שמאי: בזוג הגוזלים הראשון שנולד באותה שנה ובחודש ניסן, שנהוג להותירם עם אמם, אין די שיזמנם באמירה, אלא צריך לנענעם בידיו. שמא למחרת יתחרט ויחוס עליהם, ונמצא שטלטלם בחג שלא לצורך.

ב] הדין: אין די באמירה שתתברר למפרע ביום טוב שאלו הגוזלים שזימן.
הטעם: לרבה, משום שבית הלל סוברים אין ברירה.
לרבא, שמא למחרת יטלטל גוזל שנראה שמן אך נמצא כחוש, ונמצא שטלטל דבר שלא זימן. ועוד שמא ימצאו כולם כחושים, וימנע משמחת יום טוב.

ג] הדין: הכלי טמא. אף שאינו תחת גג המאהיל על המת.
הטעם: גזרו חכמים שהפתח שהמת עתיד לצאת דרכו, מטמא מיד כאהל המת. ומכיון שאין אנו יודעים דרך איזה פתח יצא המת, כולם טמאים.
- חשב קודם שמת להוציאו דרך אחד הפתחים, הכלים שבשאר הפתחים טהורים.

ד] רבה: לבית שמאי, כלי שהונח בחלל שאר הפתחים אחר פתיחת פתח, טהור.
לבית הלל, כלי שהונח בחלל שאר הפתחים אחר פתיחה או מחשבה, טהור.
רבא: לבית שמאי, כלי שהונח בחלל שאר הפתחים אחר פתיחה או מחשבה, טהור.
לבית הלל, אפילו כלי שהונח קודם הפתיחה או המחשבה, טהור. שיש ברירה.